

En recordança de la companya M. Antonieta Cot

El dia 25 d'octubre del passat 1994 morí la bibliotecària M. Antonieta Cot i Miralpeix. Després d'una activa i intensa vida professional continuà interessant-se i no pas passivament pel món bibliotecari fins que la malaltia l'allunyà de tota activitat, però no en quedà desconnectada. Quan veia companys de la professió no deixava mai d'interessar-se i de preguntar per tot el que fa referència a les biblioteques i als bibliotecaris.

Gairebé tota la seva vida professional transcorregué, amb dedicació i entusiasme, dins les Biblioteques Populares. La seva primera activitat, just acabada la carrera, encara en Guerra Civil, fou a la Biblioteca de l'Escola, on treballà uns mesos juntament amb la Rosa Ricart.

Després de la Guerra va ser destinada a la Biblioteca Popular de Sitges on deixà un bon record i bones amistats. Aconseguí, en aquells moments tan tristos per a la cultura catalana, que la Biblioteca fos un focus d'interès, d'unió i potser de refugi, no sols per als lletraferits, sinó que despertés l'afició a la lectura i al país a molts sitgetans.

Destinada a la Biblioteca de Catalunya el 1944, passà per diverses seccions –préstec, catalogació, ...– sense aturar-s'hi gaire, i finalment va anar a la Central de Biblioteques Populares d'on no es va moure fins a la seva jubilació el 1980. Treballà allí sota la direcció i mestratge de Justa Balló, directora de la Central, i a la jubilació d'aquesta n'ocupà el seu lloc director.

La M. Antonieta, a la Central de Biblioteques Populares, representà l'enllaç entre l'ahir –Mancomunitat, Generalitat– i l'avui. Tot conservant la tradició, estigué oberta i alerta a les noves tecnologies i sistemes bibliotecaris. Assistí a reunions i congressos nacionals i internacionals prenent-hi sempre part molt activa. Al Congrés Nacional de Biblioteques (1972) fou redactora de la ponència sobre Biblioteques Populares.

Aprofità totes les esclatxes possibles per introduir llibres i conferències en català a les Biblioteques Populares. Incansablement feia i refeia esbossos i plans per a l'expansió i coordinació de les Biblioteques, planyent-se que el Servei es limités a la "província" de Barcelona, i no comprengué tot Catalunya, tal com era en l'època de la Mancomunitat i de la primera Generalitat.

Les seves col·laboracions a les diverses revistes del moment –*San Jorge*

de la Diputació de Barcelona, *Biblioteconomía*, ...— versaren sempre sobre aspectes de les Biblioteques Populars. Cap als anys seixanta publicà un article a *Serra d'or* que comporta un curiosa anècdota. L'escrigué la M. Antonieta, però el signà la Rosa Leveroni. En dono fe. Ens demanaren uns articles. Es tractava de promocionar i renovar les Biblioteques Populars i l'Escola de Bibliotecàries i que quedés ben clar que eren institucions catalanes. A l'hora de firmar ens advertiren que podíem tenir problemes, ja que érem funcionàries de la Diputació. Sembla que es necessitava una mena de permís o de vist-i-plau. La Rosa Leveroni no hi treballava i s'oferí gentilment a posar el seu nom. Covardia? No, prudència! Aquesta era la virtut que s'havia de tenir en aquells temps. De totes maneres calia que la M. Antonieta continués a la direcció de les Populars sense problemes.

Tot i el seu aire tranquil i serè, tingué alguns gestos que es poden qualificar de valents. Per exemple, les classes de català que aconseguí fer a les Populars, es pot dir que per sorpresa. Després d'una conversa sobre el tema que tingué amb el ponent de Cultura de la Diputació, n'obtingué el permís. No sé si va ser l'endemà mateix que el *Diario de Barcelona* va publicar una nota anunciant que la matrícula era oberta per a aquestes classes a l'Escola de Bibliotecàries. Fou un èxit d'inscripció (era a les darreries dels anys cinquanta), i a continuació les Biblioteques Populars anaren inaugurant també aquestes classes. La primera fou la de Rubí, el 1960.

També ens sorprengué, ben agradablement, per la Festa de Nadal del 1958, amb una representació de *La pell de brau* de Salvador Espriu, feta pels alumnes del FAD. No he entès mai com s'ho va fer per sortir-se'n.

La companya que ens ha deixat era una bona bibliotecària, enamorada del seu ofici. Posseïa unes qualitats no gaire fàcils de trobar: sabia escoltar i sabia, com ningú, conciliar criteris i opinions ben diferents fins arribar a un acord que permetia de treballar junts i amb profit. La trobem a faltar.

M. Teresa Boada i Vilallonga